

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθηναί.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννά,
και αυτός ο χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

Ο Ρωμηός τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς ανέχωμαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τó 'Ελληνικόν,
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κοατής — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβίρι — μέ κανένα κανονίση.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

'Απριλη έννά,
κουμπούραις κι' άρνιά.

'Επτά και διακόσα σαράντα,
όμνοϋμεν Χριστόν άναστάντα.

'Αναστάσεως ήμέρα
και κουμπούραις 'στών άέρα.

Παρά τās όχθας κάθημαι σιγών του 'Ιορδάνου,
δρoσίζομαι εις τήν σκιάν των κέδρων του Διβάνου,
κυττάζω τόν Ναζαρητόν με στέμμα και πορφύραν,
προφήται ψάλλουν γύρω του με του Δαυίδ τήν λύραν,
άντιλαλούν έκ των ψαλμών του Γολγοθα τά όρη,
κι' ακολουθοϋν κατόπιν του γυναίκες Μυροφόροι.

Χλευάζουν, σκώπτουν και γελοϋνοί παιδες των 'Εβραίων
τόν άγαθόν διδάσκαλον, τόν πρῶτον Ναζωραϊον.
Του 'Ιορδάνου έξαφνα θολόνονται τά ρειθρα,
σειουν βαρύβρομοι βρονταί των οϋρανών τόν θόλον,
και σακκουλίσιο διδεται γιαουρτι και μυζήθρα
'στών κύριον Πρωθυπουργόν έκ μέρους των βουκόλων.

Ο Σίμων αίρει τόν σταυρόν επ' ώμων άρον άρον
κι' έκ θεμελίων σειονται οι θρόνοι των Καισάρων.
Παντου τó πνεϋμα χύνεται άγάπης διαπύρου,
ή φύσις πᾶσαν αίσθησιν μαγεύει και μεθα,
άλλα και τόν Μεθόδιον παρατηρώ τής Σύρου
ιστάμενον άκίνητον επί του Γολγοθα.

'Ακούω τήν 'Ανάστασιν ο κόσμος να ύμνη,
ο 'Αγγελος έκύλισε του μνήματος τήν πέτραν,
και φέρονται προς τήν σφαγήν οι άκακοι άμνοι
και χρυσοπτερυξ έρχεται ο έρωσ με φαρέτραν.
Κι' εν μέσω διαχύσεων άγάπης και λατρείας
φιλοϋνται οι έξάδελφοι με τās ύπηρετρίας.

Ο 'Ησαϊας δέν θρηνηί τoσαύτας συμφοράς,
ή νέα 'Ιερουσαλήμ σκιρτά έκ τής χαράς.
Του 'Ιωσήφ τά σάββανα ο Κύριος τινάζει
και εις τās Μυροφόρους του «ειρήν' ύμιν» φωνάζει.
Δι' όλους ή 'Ανάστασις και όλoi εν αύτῃ,
και οι βρακάδες έβαλαν γαρούφαλο 'στ' αύτί.

Τό έαρ μυριόκαρπον σκορπά τάρώματά του
και ο γλυκός Ναζαρητός τά θεία ρήματά του.
Φυσοϋν ζεφύρων πνεύματα με μουσικās μυρίας
και άπαστράπτου φαίνεται τó τέκνον τής Μαρίας,
κι' ο Δήμαρχος με σύννεφα κονιορτου άγριου
πετά εις προϋπάντησιν του χαίροντος Κυρίου.